

Potřeba porozumět probíhajícím demokratizačním procesům vedla ve společenských vědách k znovuotevření témat legitimacy demokratického režimu, utváření politické kultury a s tím v neposledku i k otázce role důvěry v těchto procesech, kterou se zabývá tato práce. V teoretické části je nejprve představen vývoj konceptu důvěry, její možné definice a kategorizace, jakož i s důvěrou provázaný koncept sociálního kapitálu. Vyloženo je blíže zejména paradigma tzv. kolektivního sociálního kapitálu (Putnam, Halpern, Fukuyama), které se zabývá vztahem důvěry a demokracie.

Druhá část práce mapuje teorie zabývající se vztahem důvěry a demokracie, přičemž se věnuje zejména střetu argumentů kulturalistů a institucionalistů. Pro uvažování o roli důvěry v demokratickém systému definujeme tři základní kanály jejich vztahu: legitimitu, sociální důvěru a důvěru v instituce. Legitimitu, tedy jakousi systémovou důvěru v oprávněnost režimu, považujeme za základní podmínku existence demokratického systému. Na základě teorií vedeme diskuzi do jaké míry, a zda vůbec, je legitimita ovlivněna sociální důvěrou a důvěrou v instituce. Zaměřujeme se zejména na pozici kulturalistů, podle nichž jak institucionální, tak sociální důvěra zvyšuje podporu legitimacy režimu. Kulturní proud dále tvrdí, že sociální důvěra je významně spojena s občanskou participací, případně, že z ní přímo pramení.

(...)